

Teosofiska flygblad. N:o 2.

Det allmänna broderskapet.

Det finnes en stor sanning, som mången af oss hört om i barndomen, men som han glömt bort, när han blifvit äldre. Och det är sanningen om Guds allestädesnärvaro.

När Châteauneuf, som sedan blef en stor och berömd man, var en liten gosse på 10 år, ville biskopen en dag pröfva den lilles uppfattning och sade åt honom: „Du skall få en apelsin af mig, om du kan säga mig, hvar Gud är.” — Och jag skall ge dig två”, svarade den tio-årige gossen genast, „om du kan säga mig, hvar Gud icke är!”

Var det icke ett klokt svar? Och det kom från ett barns mun. Ett barn ser ofta klarare och längre än en fullvuxen. Mången människa, som har tiotal år på sin nacke, tror, att Gud sitter någonstädes bakom molnen, dundrande och dömande. Ett litet barn vet mera än han. Det förstår, att Guds ljus och Guds lif stråla i sommarens solsken och att blommorna på marken äro vackra, därför att Guds skönhet bor i dem. Det förstår, att Guds glädje sjunger i fågelns kvitter och att Guds kärlek lyser i modersblicken. Ja, hvad allt förstår icke ett barn?

Skola vi nu blygas öfver vår egen okunnighet? Nej, vi skola erkänna, att vi glömt det, men att vi också en gång visste och kände, att Gud var öfverallt.

Tänk nu på detta: Gud är öfverallt. Tänk riktigt på, hvad det betyder. Så skall du med säkerhet göra

en underbar upptäckt. Du skall upptäcka, att, emedan Gud är allestädes, så är han också närvarande i dig. Kan du fatta det med tanken? Han är i ditt hufvud, i ditt hjärta, i dina händer. Du är ett riktigt Guds tempel, såsom ju också aposteln sade: „I ären den heliga andes tempel.”

Men på hvad sätt tror du nu, att Gud visar sin närvaro hos dig? I solen var han ljuset och lifvet, i blommorna var han skönheten, i fågelkvittret var han glädjen, i modersblicken var han kärleken. Hvad är han i dig?

Har du någonsin slagit din trötta hustru, har du någonsin grälat på din man, när han hemkommit från dagens arbete? Har du någonsin otåligt snäst till dina barn, när de bådo dig om en uppmuntrande och vänlig blick, har du någonsin känt vrede och hat uppflamma i ditt hjärta mot en kamrat, en vän, en medmänniska och har du tänkt onda och stygga tankar om honom?

Ack, jag vet, vi hafva alla gjort oss skyldiga till dessa synder, ty det är så mänskligt att fara vill. Men kunna vi påstå, att Gud i sådana ögonblick handlat uti oss? Kunna vi påstå, att Gud slog med vår hand, att Gud skymfade genom vår tunga, att Gud hatade i vårt hjärta, att Gud tänkte onda tankar i vårt hufvud? Nej, det tror jag ingen vill påstå, ingen är så förstockad, att han skulle göra det. Att bekänna vår egen syndfullhet och svaghet, det lär ju oss religionen. Den lär oss just, hur god och stor och skön Gud är, för att vi skola kunna urskilja, när Gud är i oss och när han icke är det.

Se, där sade jag det nu. Gud är så stor och skön och god. Han älskar världen, han låter sin sol gå upp öfver alla lefvande varelser, goda och onda. Han är som en ande, som är bara sanning, han är som strålande ljus och som den skönaste musik. Hans väsen är kärlek, hans namn är sällhet, hans lif är odödlighet. De vackraste ord kunna icke uttrycka, hvad han är.

När han är i oss, då kunna vi icke slå med vår hand, då kunna vi icke skrika och gräla med vår tunga, då kunna vi icke hata i vårt hjärta, då kunna vi icke vredgas i vårt sinne, då kunna vi icke hysa fula eller onda eller okyska tankar i vår hjärna. Nej, när han är i oss, då är det allt bara solsken och blommor och fågelsång. Då arbetar med fröjd vår hand för hustru och barn, för vänner och fränder, för bekant och obekant. Då talar vår tunga tröstens ord till dem som sörja, då älska vi af fullaste hjärta alla dem som kämpa och sträfva och lida, då tänka vi blott glada och lyckliga och hoppfulla tankar. Världens sorg berör oss ej, men vi känna en längtan att aflyfta något af dess tunga börda, och denna längtan växer starkare dag för dag.

Ja, så är det, när Gud är lefvande i oss. Gud i människan — hvilken stor och underbar sanning! Vet du, hvilket namn vi kunde ge däråt? Vi kallade Gud i solskenet för ljuset och lifvet, i blomman för skönheten, i fågelkvittret för glädjen, i modersblicken för kärleken. Hvad skola vi nu kalla Gud i människan? Vi måste hitta på ett namn som innefattar alla de andra. Ty är icke människan skön, när hon tänker vackra tankar; ger hon icke lif, när hon hjälper sin hungrande vän; är hon icke idel glädje, när hon får prisa Guds fadescärlek; är hon icke kärleken själf, när hon arbetar för den betungade världen? Jovisst, människan är liksom ett solglas eller ett prisma, som i en punkt samlar alla olika strålar, och därför är det icke tillfylles, om vi endast säga, att Gud hos människan är skönheten eller att han är lifvet eller att han är kärleken, ty han är allt det där på en gång. Och därför skulle jag vilja säga, att Gud i människan är *broderskapet*.

Föreställ dig en människa, i hvilken Gud är lefvande. Är icke en sådan människa en sann Broder mot alla? Han tänker tankar, som hjälpa hans bröder uppåt närmare Gud, han talar ord, som skänka nytt mod åt hans stapplande bröder, han fullgör gärningar, som väcka

till lifs hos hans bröder den slumrande tron på Gud i människan, på broderskapet.

Ty broderskapet är en lefvande verklighet. Gud är allestädes, Gud är ock i människan. Det kan du icke förneka utan att ljuga mot dig själf. Det kan du icke förneka, om du vill lyssna till hvad ditt samvete säger dig. Men du kan bli öfvertygad därom, om du söker rätt på Gud i ditt inre, och du skall veta det, så snart du finner honom.

Ja broderskapet är en djupt liggande verklighet, men nu hör jag dig fråga: hvar äro bröderna?

Och jag svarar dig: fråga icke så, ty si, det är du själf, som skall varda en broder! Eller har du aldrig hört Guds röst i ditt hjärta? Har du aldrig hört den rösten tala samma ord till dig, som den store läraren Jesus, när han sade:

Vredgas ej.
Var ren i tankar.
Lofva ej något med ed.
Stå ej den onde emot.
Lef i frid med alla folk.
Älska din nästa som dig själf och
Var fullkomlig som din himmelska fader är det.
(Matt. V kap.)

Elia.

